

Intensiv

af

A. Silvestri

Der er ikke flere tårer tilbage i ham. Han hænger på stolen, der står ved siden af sengen. Ping-maskinens elektroniske hjerteslag har erstattet hans kones ægte. Hun er ikke død. I hvert fald ikke fysisk. Blodprop i hjernen, mens hun var i gang med at bære nogle kasser op. Med et suk læner han sig tilbage, det er tydeligt, at han ikke har været i bad længe, men han forlader ikke hendes side. Han kan ikke lide at se på hende, for hun ser så forkert ud. Blegheden i hendes hud er så voldsom, at den formår at trænge mørket på stuen tilbage og gøre hende alt for tydelig. Hendes krop er en maskine uden råmaterialer.

Det er forår. Udenfor piper fuglene fra deres grene, vinden er mild mod bladene, træerne grønnes. Han har åbnet vinduet for at bringe det genspirende liv ind i hospitalsstuen. Det virker ikke. Han har grædt meget, men ikke mere nu. Sorg kan kun graves så dybt i et menneske, der elsker. Gravede den dybere, ville den flække grunden til hans kærlighed.

Ved stolens ene ben står en kuffert. En snip af en lyseblå skjorte stikker ud i den ene side. Der er søvn i

hans øjne. Klæg masse. Sygeplejersken smiler til ham, da hun kommer ind i stuen.

*

Det er tre dage siden, de bragte den comatøse kvinde på stue 315 ind. Hendes mand har kun været hjemme en gang siden. Lise smiler til ham, når hun går instrumenterne igennem efter de logiske aflæsninger. Kvinden i sengen er helt sikkert død, selv om hun trækker vejret. Fra comaens mystiske bagland kommer ingen tilbage som den samme. Det er bedre at lade dem blive der.

”Klarer hun sig?” spørger manden hende.

Han har ikke spurgt hende før. Hun sender ham endnu et professionelt smil og siger, at det er for tidligt at sige noget med sikkerhed. Lyde kommer fra patienten. Kroppen afstøder affald med en lav brummen.

”Måske klarer hun sig, måske ikke. Har De lyst til at se, når jeg skifter deres kone, Hr. Danielsen?”

Han ryster på hovedet, og skynder sig bort ned ad gangen.

Han kigger efter hende, da han forlader stuen. Hun er ikke så gammel. Vel samme alder som ham selv. Køn, hun ser ud, som om at livet har været mildt ved hende. Hun kommer en gang om dagen, er der i tyve minutter og udfører sit arbejde. Han ved ikke, hvorfor han spurgte hende om noget. Hun er kun sygeplejerske og ved ikke nok om patienterne. Og hun har jo travlt med så mange og kan ikke spille sin tid på ham. Tilbage på stuens lille badeværelse skænker han sig et glas vand

fra hanen. Det smager metallisk, som er det blevet renset.

"Har I været gift længe?" spørger hun den næste morgen og peger på den hjernedøde kvindes vielsesring. Det officielle stemmestempel fra i går er gledet lidt væk.

"Elleve år. Vi har bryllupsdag om en uge," svarer han og rækker ud mod den hånd, hun pegede på. Den føles lunken i hans.

Hun tripper lidt, før hun nikker.

"Jeg har været gift i otte år," siger hun, og han smiler svagt til hende.

"Det er også det rigtige at gøre, hvis man elsker hinanden. Så ved man, hvor den anden står. Og hvor man selv gør," svarer han. "Selvfølgelig regnede ingen af os med, at sådan noget som det her kunne ske."

"Det er der ingen, der gør," siger hun til ham og retter lidt på kvindens pude. "Og slet ikke når det er folk på vores alder. Vi ses igen i morgen."

Hun haster ud af stuen. Af en eller anden grund virker hun pludselig travl.

*

"Her," siger hun og rækker ham en kop sort kaffe i et hvidt plasticrus. "Jeg tænkte, du havde brug for det. Skal jeg forhøre mig, om vi kan få en ekstra seng herop?"

Han nikker til hende, mens han ser ned på børnene, der kedsommeligt leger på hospitalets legeplads. Det ville være rart at sove i en seng fremfor at døse i stolen.

"Hvad laver din mand?" spørger han hende ud af det blå.

"Han er gartner. For kommunen. Det er ham, der planter træerne ved alle boulevarderne," svarer hun og får et lidt fjernt blik ved tanken om sin mand.

"Har I så nogle børn?" spørger han videre, og hun ser på ham fra et sted, som fjernheden endnu ikke helt har forladt.

"To," svarer hun hurtigt. Det professionelle smil forsvinder endnu en smule af. "Hvad med jer?"

Han ryster på hovedet. "Pia kunne godt få børn, og det kan jeg også. Men vi kunne ikke sammen. Vi valgte at blive sammen, fordi vi elskede hinanden mere end det."

Det går op for ham, at han allerede omtaler hende og deres forhold i datid. Et glimt af smerte går over hans ansigt, men skjules delvist af de lange skægstubbe.

"På en måde er det meget godt. Tænk, hvis hun havde været et barns mor. Og det barn så skulle opleve det her. Så tror jeg ikke, jeg kunne have taget det, som jeg gør nu."

Han ser op på sygeplejersken og rækker hånden frem. "Jeg hedder Tobias. Jeg tænkte bare, at vi burde præsentere os nu, hvor vi ses hver dag."

Lise præsenterer sig, og de trykker hinandens hænder ceremonielt.

"Jeg ser efter, hvad der sker med den seng," råber hun til ham fra gangen.

*